

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Βαΐα Γεωργιαννάκη

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 28 Φεβρουαρίου, 2019

Γεννήθηκε στο χωριό Ριζοβούνι της Λάκκας Σουλίου του νομού Πρεβέζης, τό 1927. Ήταν δίδυμη με μία άλλη αδελφή, η οποία όμως δεν έζησε.

Η μητέρα της Φωτεινή έφυγε και αυτή πολύ νωρίς για τούς ουρανούς, πέφτοντας από μιά έλιά όταν τό βρέφος της ήταν σαράντα ήμερών. Ο πατέρας της ξαναυμφεύθηκε και απέκτησε άλλα τρία παιδιά.

Η Βάγια σεβόταν πολύ την μητριά της. Ως μεγαλύτερη πού ήταν, φρόντιζε για όλα. Ήταν μικρομάννα και έτρεχε παντού· στά γίδια ξυπόλυτη επάνω στό βουνό, στά χωράφια νά σκαλίση, στό δάσος νά κόψη και νά κουβαλήση ξύλα κ.λ.π. Ήταν πολύ γερό κορίτσι και τόσο φιλότιμη και έργατική πού έτρεχε σέ όλες τίς δουλειές πρώτη.

Παντρεύτηκε μικρή και τό 1947 γεννήθηκε τό πρώτο της παιδί. Συνολικά απέκτησε έξι παιδιά. Ήταν χαρούμενος άνθρωπος και ζωντανή γυναίκα ώστε όλοι στό χωριό την θαύμαζαν.

Ένα από τά παιδιά της αρρώστησε βαρεία. Οί γιατροί δεν μπορούσαν νά του προσφέρουν καμιά βοήθεια. Ως μάννα πονούσε πολύ για τό παιδί της και ήταν έτοιμη και την ζωή της νά θυσιάση. Έπαιρνε τό παιδί στην πλάτη και ανέβαινε στά βουνά και πήγαινε ώρες ποδαρόδρομο σέ Μοναστήρια και Έκκλησίες της περιοχής, για νά τό γι-ατρέψη.

Ζώντας έτσι καθημερινά μέσα σ' αυτόν τόν πόνο, βλέπει στον ύπνο της μιά γυναίκα η οποία της είπε: «Νά πάρης τό παιδί σου και καθαρά ρούχα και νά έρθης στό σπίτι μου. Εκεί θά κατέβεις πολλά σκαλοπάτια στό άγίασμα, θά πλύνεις τό παιδί, θά τό αλλάξεις, θά πάρεις παπᾶ νά λειτουργήση και τό παιδί θά γίνει καλά».

Τήν άλλη ημέρα είπε τό ὄνειρό της στόν σύζυγό της ὁ ὁποῖος τήν ἀποπῆρε καί τήν μάλωσε νά μήν πιστεύη σέ ὄνειρα καί φαντασίες. Ἡ Βάγια ὅμως δέν ἠσύχαζε. Ρώτησε καί τελικά ἔμαθε ὅτι ὑπάρχει μία τέτοια Ἐκκλησία στό ἀπέναντι χωριό στούς Κομποτιάδες-Ἀμπελιά. Πράγματι σώζεται ὁ μικρός ναός τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, μνημεῖο τοῦ δεκάτου αἰῶνος. Πίσω ἀπό τό ναό ὑπάρχει μία μεγάλη σπηλιά ἀπ' ὅπου μία σκάλα μέ πολλά σκαλοπάτια ὁδηγεῖ στό ἁγίασμα τῆς ἁγίας Παρασκευῆς πού τρέχει σάν ποτάμι. Μόλις τό ἔμαθε παίρνει τό παιδί της καί ἀνεβαίνει στό βουναλάκι τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Ἐκεῖ βρῆκε τήν σπηλιά, τά σκαλοπάτια καί τόν τόπο, ὅπως τόν εἶχε δεῖ στό ὄνειρό της. Ἐλυσσε τό παιδί, λειτούργησε τό Ἐκκλησάκι καί τό παιδί ἔγινε ἀμέσως καλά.

Ἡ σιδερένια της ὑγεία ὅμως πολύ γρήγορα ἔμελλε νά γίνη θρύψαλα. Κάποτε ἡ Βάγια πῆγε στήν βρύση νά πλύνη καί λιποθύμησε. Ἐκτοτε λιποθυμοῦσε συχνά καί ἡ ζωή της ἔγινε μαρτύριο. Λιποθυμοῦσε στό σπίτι, στήν Ἐκκλησία, στό χωράφι, στό δρόμο. Ἐχάνε τελείως τίς αἰσθήσεις της, ἔπεφτε κάτω καί μετά ἀπό λίγη ὥρα συνερχόταν.

Τά μικρά της παιδιά ζοῦσαν καί αὐτά τό μαρτύριό τους. Ἐβλεπαν τήν μάνα τους νά ὑποφέρει καί αὐτά ἀπό πάνω της ἔκλαιγαν νομίζοντας ὅτι πέθανε. Πάντοτε ὅμως καταλάβαινε ὅταν θά λιποθυμοῦσε, γι' αὐτό τά προειδοποιοῦσε, τά καθησύχαζε καί τά ἔλεγε: «Θά ἀρρωστήσω, νά μήν φοβηθῆτε, νά μέ ἀφήσετε καί ἐγώ θά συνέλθω μόνη μου».

Τί ἦταν αὐτό πού πάθαινε; Ἡ θεία της πού τήν ἔζησε ἀπό μικρό κοριτσάκι, τό ἀποδίδει στήν πεῖνα. Ζοῦσε μέ τόση φτώχεια καί πεῖνα πού γιά τά σημερινά δεδομένα εἶναι ἀπίστευτο. Ἡ οἰκογένειά της ἦταν ἡ πιό φτωχή στό χωριό καί τήν ἴδια τήν ἀποκαλοῦσαν “φτωχοβάγια”.

Ἀλλά στό μαρτύριο αὐτό προστέθηκε καί ἓνα ἄλλο ψυχικό μαρτύριο ἀπό τοὺς ἀνθρώπους, πιό ὀδυνηρό. Στό χωριό μερικοί χαιρέκακοι ἄνθρωποι «προσέθηκαν ἐπί τό ἄλγος τῶν τραυμάτων»[1] της, ἐπιδίωξαν δηλαδή νά τήν βγάλουν τρελλή γιά νά τήν κλείσουν σέ τρελλοκομεῖο στήν Κέρκυρα.

Ἄλλοι στό χωριό τήν ἀπέφευγαν σάν νά ἦταν λωβιασμένη καί κορόϊδευαν τά παιδιά της. Μόνον αὐτός πού τά ἔζησε μπορεῖ νά καταλάβη τί σημαίνουν αὐτά γιά μία τρυφερή παιδική ψυχή καί πόσο ἀβάσταχτος ἦταν ὁ πόνος γιά μία μητρική καρδιά, ἡ ὁποία ὑπέφερε περισσότερο γιά τά παιδιά της παρά γιά τόν ἑαυτό της.

Ἀλλά ἡ Βάγια ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καί ἄντεξε. Σήκωσε αὐτόν τόν σταυρό πού τῆς ἔδωσε ὁ Κύριος μέ πολλή πίστη, ὑπομονή καί ταπείνωση. Ποτέ δέν γόγγυξε, δέν τά ἔβαλε μέ τόν Θεό. Ταπεινά ἔσκυβε τό κεφαλάκι της στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Σάν ἄνθρωπος ὤρες-ὤρες λύγιζε, ἔκλαιγε, παραπονιόταν καί πικραινόταν, ἰδιαίτε-

πως όταν κάποιοι μέ την στάση τους την έξουθενωναν και επιχειρούσαν να της κάνουν κακό. Αλλά ο καλός Θεός πού είναι ο Θεός των καταφρονημένων, των άδικουμένων και των πονεμένων, ποτέ δεν την άφησε μόνη της. Την προστάτευε πάντα, της έδινε δύναμη και κουράγιο για νέες δοκιμασίες.

Τό βράδυ άναβε τό καντηλάκι μπροστά στό είκονοστάσι. Αφοϋ πρώτα έβαζε τόν μικρό γυιό της να κάνει τόν σταυρό του, τοϋ έτοιμάζε να κοιμηθῆ, μέ μητρική δέ τρυφερότητα τόν καληνύχτιζε και τόν φιλοϋσε. Πήγαινε ύστερα μπροστά στις εικόνες και έκανε την προσευχή της.

«Σ' ευχαριστώ, Χριστέ μου, Αφέντη μου. Δοξασμένο τό όνομά Σου. Παναγία μου, φύλαξε τά παιδιά μου και όλον τόν κόσμο». Στο τέλος έβγαζε κι έναν αναστεναγμό «ώϊ, μαννούλα μου». Ύστερα άρχιζε να κάνει μετάνοιες στρωτές μέχρι κάτω μέ σταυρούς. Κατόπιν έσκυβε κάτω τό κεφάλι της σιγοψιθυρίζοντας τις υπόλοιπες αλάλητες προσευχές της.

Στήν Έκκλησία πήγαινε πάντα όλες τις Κυριακές και τις Έορτές, και κρατοϋσε όλες τις άργίες σχολαστικά.

Όταν ο παπῶς διάβαζε τό Ευαγγέλιο μπροστά στην Ώραία Πύλη, πήγαινε, γονάτιζε κάτω από τό Ευαγγέλιο και έβαζε τό πετραχήλι πάνω στό κεφάλι της. Όταν τελείωνε ή ανάγνωση τοϋ Ευαγγελίου, φιλοϋσε τό πετραχήλι, τό Ευαγγέλιο και τό χέρι τοϋ παπῶ μέ πολλή ευλάβεια.

Έπειδή λιποθυμοϋσε και μέσα στην Έκκλησία, της έλεγαν μερικές γυναϊκες να σταματήσει να εκκλησιάζεται επειδή την έπιαναν, όπως έλεγαν, τά κεριά, τό λιβάνι και δεν είχε καθαρό άέρα αλλά αυτή τούς άπαντοϋσε:

«Έμένα και να μέ σκοτώσετε, δεν μπορεί κανένας να μέ βγάλη μέσα από τό σπίτι τοϋ Θεοϋ, θά πηγαίνω και άς πεθάνω».

Αλλά οι δοκιμασίες τοϋ Ίώβ δεν έχουν τελειωμό για την Βάγια. «Όν αγαπῶ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δέ πάντα υιόν όν παραδέχεται»[2].

Μία ήμέρα στό σχολείο ένα από τά παιδιά της έπαιζε μέ μία μπάλλα λερωμένη και μολύνθηκε. Όταν ήρθε στό σπίτι δεν τό ειπε στην μάννα του για να τό λούση, αλλά ξάπλωσε τό βράδυ κάτω στρωματσάδα μαζί μέ τά άλλα παιδιά και τό πρωί ξύπνησαν τά παιδιά της όλα μέ σπυριά στό κεφάλι. Από την στενοχώρια της μόλις τά ειδε, έπαθε ισχυρό νευρικό κλονισμό. Στενοχωρήθηκε τόσο πολύ πού δεν άντεξε, ξαναρρώστηκε και γι' αυτό την έστειλαν στό Νοσοκομείο. Τά παιδιά της τέλος τά έστειλαν στην Αθήνα στό Νοσοκομείο Συγγροϋ όπου και θεραπεύτηκαν, αλλά όταν γύρισαν στό χωριό μέ τά λίγα μαλλάκια τους όλοι τά απέφευγαν άκόμη και οι συγγενείς για να μην

κολλήσουν. Κανένας δέν άνοιξε τό σπίτι τους νά πάρη τά παιδιά παρά μόνο μία ξαδέλφη της (τού Θωμά Χρηστιά ή μάννα) τά πήρε καί τά φρόντισε μέ άγάπη ώσπου νά έρθη ή μάννα τους.

Νέα όμως φουρτούνα ξεσπάει έπάνω της. Είχε γεννηθῆ καί τό τέταρτο παιδί της, ή Έλενίτσα. Θα ήταν μέχρι δύο χρόνων. Η μάννα έλειπε καί πάλι άρρωστη στό Νοσοκομείο. Η Φωτεινή, ή μεγάλη άδελφή πού θα ήταν καί αυτή 5-6 χρόνων, έκτελοῦσε χρέη μάννας, νοικοκυράς καί φρόντιζε καί τήν μικρή. Έκεί πού τό είχε στήν κούνια καί τό κουνούσε, αυτό έκλαιγε συνέχεια. Τό τάϊσε αλλά αυτό πάλι έκλαιγε. Τέλος σταμάτησε τό κλάμα καί νόμισε ότι τό μωρό άποκοιμήθηκε. Άργότερα ήρθε ή νουνά τῆς Έλενίτσας γιά νά δῆ τί κάνει τό κοιτάζει, τό πιάνει αλλά τό μικρό είχε πεθάνει. Σάν άγγελουδάκι έφυγε γιά τούς ουρανούς.

Άφου τήν θάψανε, άργότερα πήγε ό σύζυγός της νά παραλάβη τήν Βάγια από τήν Ηγουμενίτσα. Μέ τά πόδια πήγε καί μέ τά πόδια γύρισαν στό χωριό, βουνό-βουνό ήμέρες ποδαρόδρομο. Στό Νοσοκομείο τήν είχαν περιποιηθῆ. Έφαγε λίγο καλό φαγάκι καί πήρε έπάνω της, όταν δέ γύρισε στό χωριό ήταν πολύ όμορφη, όπως τούς φάνηκε. Αυτό όμως μέ άγωνία καί άνησυχία ζητούσε νά δῆ τό παιδί. Ο πατέρας τήν ξεγελοῦσε προσπαθώντας νά μήν τῆς πῆ τό δυσάρεστο καί θλιβερό αλλά τῆς έλεγε ότι είναι στους παππούδες στήν Φιλιπιάδα. Έτρεξε εκεί όπου έμαθε τήν αλήθεια ότι πέθανε ή Έλενίτσα, καί ειπε: «Α! καλά τό είχα δει έγώ στόν ύπνο ότι πέθανε τό παιδί μου καί σεΐς μέ ξεγελάσατε!».

Τήν έκλαιγε άπαρηγόρητα. Καί όταν τῆς έλεγαν φτάνει πιά, πέρασαν τόσα χρόνια, άπαντούσε: «Η μάννα ποτέ δέν ξεχνάει τό παιδί της όσα χρόνια καί αν περάσουν».

Παρά τίς τόσες μεγάλες φουρτούνες πού είχε περάσει στήν ζωή της, δέν ήθελε νά δείχνη τόν πόνο της καί έκρυβε μέσα της τόν μεγάλο σταυρό πού σήκωνε. Δέν ήθελε νά τήν λυποῦνται καί νά τήν παρηγοροῦν γι' αυτό καί συμμετείχε σ' όλες τίς χαρές καί τίς λύπες τού χωριού.

Στούς γάμους πήγαινε πάντοτε πρώτη μέ τό δώρο της. Όταν τῆς έλεγαν, «βρέ Γιώργαινα, τί τό θέλεις έσύ τό δώρο, φτωχεια γυναΐκα, έσένα κανένας δέν σε παρεξηγεΐ», τότε αυτή έλεγε: «Όχι, ή φτώχεια, φτώχεια καί ό γάμος, γάμος. Είναι υποχρέωση, έγώ ας μήν έχω νά φάω, τό δώρο μου θα τό πάω καί θα τούς εύχηθῶ».

Καί όχι μόνο πήγαινε αλλά καί έσερνε πρώτη τόν χορό καί τραγουδοῦσε. Χόρευε πολύ ώραΐα, τούς παραδοσιακούς χορούς τού χωριού καί όλοι δέν πίστευαν στα μάτια τους, πώς μία γυναΐκα μέ τόσα βάσανα εύρισκε τό κουράγιο καί νικοῦσε τόν έαυτό της.

Επίσης τῆς άρεσαν πολύ οι γιορτές πού γίνονταν στό Σχολείο. Πήγαινε μέ λαχτάρα

νά άκούση τά παιδιά πού έλεγαν τά ποιήματα στις Έθνικές Έορτές, πού έπαιζαν τά δράματα καί τραγουδοῦσαν.

Όλη της όμως ή ψυχή καί ή καρδιά ήταν δοσμένη στην Έκκλησία, στις γιορτές καί στά πανηγύρια πού γίνονταν στά διάφορα έξωκκλήσια του χωριού: Στην Παναγία στό Καστρί, στην άγία Μαρίνα, στην άγία Παρασκευή, στην άγία Σοφία, στον προφήτη Ηλία, στην Παναγία του Λαπόβου, στον άγιο Δημήτριο στην Φιλιππιάδα κ.ά.

Έκει όμως όπου έλαμπε από χαρά ήταν τά Χριστούγεννα, στην γιορτή του γιου της, καί την Μ. Έβδομάδα, όταν άρχιζε τις έτοιμασίες για την Λαμπρή, τό Πάσχα.

Κάποιο έτος έστειλε τον μικρό της γιό νά κόψη κόκκινα τριαντάφυλλα από τις τριανταφυλλίες για νά τά πᾶνε στον Έπιτάφιο την Μεγάλη Παρασκευή. Πηγαίνοντας για την Έκκλησία ο μικρός από άφέλεια τά μύρισε. Τότε άμέσως του δίνει μία-δυό στά χέρια καί του λέγει: «Μήν τά μυρίζης, παιδί μου, δέν κάνει. Θα τά πᾶμε στον Χριστό τά τριαντάφυλλα καί πρέπει νά είναι άμύριστα, καθαρά καί άγνά. Γρήγορα, πέταξέ τα καί τρέξε νά κόψης άλλα».

Καί στον Έπιτάφιο αν δέν περνοῦσαν τρεις φορές σταυρωτά κάτω από τό τραπέζι μπουσουλώντας τά παιδιά της για νά πάρουν εύλογία, δέν τά άφηνε νά βγούν έξω από την Έκκλησία.

Ήταν στοργική καί πολύ τρυφερή μάνα γιατί είχε πονέσει πολύ για τά παιδιά της. Γι' αυτά μέ χαρά έστερεΐτο τά πάντα, μόνο ήθελε νά τά έχη κοντά της.

Η αύτοθυσία της ήταν μεγάλη. Όταν την πήγαιναν στό Νοσοκομείο, καθόταν λίγο καιρό, μόλις δέ δυνάμωνε λίγο καί ένιωθε τον έαυτό της καλύτερα, δέν μπορούσε κανέννας νά την κρατήσει μέσα, ούτε γιατροί ούτε νοσοκόμες. «Θά φύγω», έλεγε, «θά πάω στά παιδιά μου, μ' έχουν ανάγκη». Έφευγε καί έρχόταν από την Φιλιππιάδα μέ τά πόδια. Νύχτα έφτανε, χτύπαγε νά της άνοιξουν καί τή νόμιζαν φάντασμα.

Έκει όμως πού ξεπέρασε τελείως τον έαυτό της ήταν ή μέριμνά της για τά κορίτσια της. Προαισθανόταν τον θάνατό της καί ζούσε μέρα-νύχτα σχεδόν μέ την μνήμη του θανάτου. Ήθελε προτού πεθάνη νά έχη τακτοποιήσει τά προικιά των κοριτσιών.

«Όταν κλείσω τά μάτια μου», έλεγε, «θέλω τά παιδιά της Βάγιας νά τά έχουν όλα, νά μή τους λείπη τίποτα». Είχε πολύ φιλότιμο καί μεγάλη λεπτότητα μέ εύαισθησία στις ύποχρεώσεις της. Έτσι μ' αυτήν την άγωνία καί την μέριμνα είχε καταδικάσει τον έαυτό της σχεδόν σε άσιτία για νά μπορέση νά κάνει λίγες οικονομίες για τά παιδιά της. Της είχαν βγάλει μία συνταξούλα ως άρρωστη πού ήταν. Μόλις έπαιρνε την συνταξούλα της πήγαινε κατ' εύθειαν καί άγόραζε νήματα. Καθόταν ύστερα ώρες καί χτυπούσε στον άργαλειό για νά ύφάνη τά προικιά των κοριτσιών της πού καί χορ-

τᾶτος νά εἶναι κανείς δέν άντέχει καί πολύ.

Ἡ Βαΐα σέ ἡλικία 35 ἐτῶν

Τά χέρια της δούλευαν πάντα ἄσταμάτητα. Στόν δρόμο πού πήγαινε γιά τό χωράφι, κρατοῦσε τίς γίδες καί συγχρόνως ἔπλεκε καί καμμιά φανέλλα ἢ ἔγνεθε μέ τήν ρόκα της.

Ἄν καί ἦταν πολύ φτωχειά, εἶχε πολύ καλή καρδιά καί ἀγαποῦσε νά δίνη ἐλεημοσύνες ὅσο μπορούσε. Πάντα ἀπ' αὐτά πού εἶχε πρῶτα ξεχώριζε ἕνα μερίδιο καί τό ἔστελνε σέ διάφορες οἰκογένειες, καί ἄς εἶχε αὐτή μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπ' αὐτές. Εἶχαν ἕνα μικρό χωραφάκι κάτω ἀπό τό Καστρί τό Μοναστήρι, ὅπου φύτευαν ὅλα τά καλοκαιρινά. Πήγαινε νά τά ποτίση μία ὥρα δρόμο μέ τό ἄλογο. Μάζευε τά κηπευτικά καί μέχρι νά τά πάη στό σπίτι της τά περισσότερα τά μοίραζε ἐλεημοσύνη. Ἦταν ἀγράμματη, ὅμως δίδασκε πράττουσα καί προσπαθοῦσε νά μεταδώση στά παιδιά της τό πνεῦμα τῆς ἐλεημοσύνης. Μία φορά κρεμάστηκε μία γίδα τους ἐκεῖ πού βοσκοῦσε στά βράχια, ἀλλά πρόλαβε ὁ γείτονας καί τήν ἔσφαξε. Τότε παίρνει σχεδόν τήν μισή γίδα, τήν βάζει σ' ἕνα σακκί καί τήν πηγαίνει σέ μία ξαδέλφη τοῦ συζύγου της. Ἡ γυναῖκα αὐτή πολύ συχνά τήν πρόσβαλλε καί τήν πίκραινε μέ τήν στάση της, διότι ἤθελε νά ἀνακατεῦεται στά οἰκογενειακά της. Ἐκείνη τότε συγκινήθηκε καί ἄλλαξε συμπεριφορά.

Έκεί όμως πού ήταν υπέροχη, ήταν ή επικοινωνία μέ τούς άλλους. Όλους στό χωριό τούς άγαπούσε καί συνήθιζε πρώτη αύτή, σάν νά ήταν μικρότερη, νά χαιρετά.

Ήταν ντυμένη πάντα στά μαύρα άπό τά τριάντα της χρόνια. Είχε επάνω της μία πηγαία γλυκειά ευγένεια, μέ σεβασμό πρός τούς άλλους καί ευλάβεια στά θεία.

Τελευταία υπέφερε άπό λευχαιμία. Συχνά έκανε έμετούς. Ό,τι έτρωγε τό έβγαζε καί ή κοιλιά της πρηζόταν. Αυτό φαίνεται τό είχε χρόνια πού τήν βασάνιζε καί επηρέαζε καί τήν όλη υγεία της γι' αυτό είχε μεγάλη άδυναμία στόν όργανισμό της. Τήν έστειλαν πρώτα στό Νοσοκομείο τής άγίας Όλγας στή Ν. Ίωνία. Ύστερα νοσηλεύτηκε στό Νοσοκομείο τοῦ άγίου Σάββα στήν Αθήνα. Οί γιατροί τής είχαν πει νά πηγαίνει κάθε έξι μήνες γιά έξετάσεις, νά τρώη καλά, νά ξεκουράζεται καί νά μή στενοχωριέται. Μόλις όμως γύριζε στό σπίτι ριχνόταν στίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, στά ζώα, στά χωράφια, στήν σπορά, στό θέρος, στό νοικοκυριό. Η άρρώστια όμως μέσα της δούλευε σιγά-σιγά καί τήν έξασθένιζε όλο καί περισσότερο.

Έκτός άπό τίς πολλές άρρώστιες καί τά βάσανά της ή Βάγια είχε καί πόλεμο άπό τόν διάβολο. Μιά ήμέρα κατά τό μεσημέρι είδε όφθαλμοφανώς τόν διάβολο πού πήγε νά τήν γκρεμίση κάτω άπό τό άλογο, αλλά ή Παναγία τήν όποία επικαλέστηκε τήν προστάτευσε. Έκεί κοντά ήταν ένα έξωκκλήσι τής Παναγίας τής Έλεούσας. Γι' αυτό καί σ' όλη τήν ζωή της, όταν περνούσε άπό εκείνο τό σημείο, ξεπέζευε άπό τό άλογο, πήγαινε άπό ευγνωμοσύνη νά ανάψη τά καντήλια καί νά ευχαριστήση τήν Παναγία.

Γιά τελευταία φορά πήγε στήν Παναγία στό Καστρί, τόν Δεκαπενταύγουστο. Μετά τόν Έσπερινό έπιασε άπό τό χέρι τόν γυιό της καί ρωτοῦσε: «Δέν μοῦ λές, παιδί μ', όλα αυτά έδω πού δείχνουν ψηλά στους τοίχους τά κάναν στους Άγίους; Τόσα μαρτύρια καί βασανιστήρια!». Κοίταζε τά παραστατικά μαρτύρια τών Άγίων κάνοντας τόν σταυρό της καί έλεγε ως συνήθως. «Μέγας Κύριε, Μέγας Κύριε, ήμαρτον, Χριστέ μου». Ποιός ξέρει τί αισθανόταν ή ψυχή της! Τούς συμπονούσε γιατί καί ή δική της ή ζωή ήταν ένα συνεχές μαρτύριο.

Ύστερα άπό μισό χρόνο έμπαινε καί ή ίδια στό τελευταίο στάδιο τοῦ μαρτυρίου της. Οί έμετοί συνέχισαν αυξανόνταν καί αύτή είχε γίνει άδύνατη σάν φτερό, ώσπου μία ήμέρα τοῦ Μαρτίου φώναξαν τόν ταξιτζή τοῦ χωριοῦ, ένα πονόψυχο άνθρωπο, τόν Τάκη Μηλιώνη, γιά νά τήν πάη στήν Αθήνα στό Νοσοκομείο.

Κοίταζε γύρω-γύρω σάν νά τά έβλεπε γιά τελευταία φορά καί έλεγε: «Θά γυρίσω πίσω ζωντανή;». Μάλλον έδινε κουράγιο μόνη της στόν έαυτό της διότι τό ήξερε πολύ καλά ότι θά αναχωρούσε γιά τόν ούρανό. Γι' αυτό καί πολύ καιρό πριν είχε περάσει καί είχε χαιρετήσει τό σοί της.

Στήν Αθήνα πού τήν πήγε ό ταξιτζής, μόνη της καί άσυνόδευτη συνάντησε καί πάλι

τήν άπονιά, όμως τώρα για τελευταία φορά. Κανένα σπίτι συγγενικό δέν άνοιξε να τήν δεχτή για λίγο, να ζεσταθῆ ἢ ψυχούλα τῆς πολύπαθης Βάγιας. Ὁ ταξιτζῆς τήν πήγε από καλωσύνη, μέ δική του πρωτοβουλία, στό Λαϊκό Νοσοκομεῖο στό Γουδί, άγνωστη σέ άγνώστους καί τήν ἔβαλαν σ' ἕνα διάδρομο σέ ράντζο.

Τότε είδοποιήθηκε ὁ γυιός της καί πήγε στό Νοσοκομεῖο να τήν δῆ. Ὁ γιατρός τοῦ εἶπε ὅτι πρέπει να κάνη ἐγχείρηση καί τοῦ ζήτησε 50.000 δρχ. Τό ποσό ἦταν πολύ μεγάλο καί δέν εἶχαν να δώσουν τόσα χρήματα, γι' αὐτό ἡ ἐγχείρηση δέν ἔγινε. Ἐζήτησε μία ἑβδομάδα μόνο καί ἐκοιμήθη. Ἐκεῖ ἄφησε τό χιλιοβασανισμένο κορμάκι της ἐνῶ ἡ ψυχούλα της φτερούγισε καί πέταξε ἀνάλαφρη στούς οὐρανοῦς, στολισμένη μέ τό στεφάνι τῆς πίστεως, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς ὑπομονῆς. Σταμάτησε πιά γι' αὐτήν ὁ πόνος, ἡ θλίψη καί ὁ στεναγμός, πού ἦταν οἱ πιά ἀγαπημένοι σύντροφοί της σ' ὅλη της τήν ζωή. Ἐκοιμήθη στίς 10 Μαρτίου τοῦ 1974, σέ ἡλικία 47 ἐτῶν.

Ἡ κηδεία ἔγινε στό χωριό. Ὅλες οἱ καρδιές συμπόνεσαν τήν πιά φτωχή, τήν πιά πονεμένη, τήν πιά βασανισμένη καί τήν πιά ἀγαπημένη γυναῖκα τοῦ χωριοῦ. Κανένας δέν εἶχε οὔτε τό παραμικρό παράπονο ἐναντίον της.

Ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, πού ποτέ δέν μιλοῦσε σέ κηδεῖες, μίλησε στήν κηδεία τῆς Βάγιας καί εἶπε πολλά ἐπαινετικά γι' αὐτήν.

Ἡ παρουσία της ἔχει μείνει ἀξέχαστη. Για πολλά χρόνια οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ, ὅταν συναντοῦσαν τά παιδιά της, ρωτοῦσαν: «Ἄ, παιδάκι μου, σύ εἶσαι τό παιδί τῆς Βάγιας;», καί ἔκλαιγαν.

Ἡ Βάγια ὅσο ζοῦσε μερικές φορές μιλοῦσε λίγο παράξενα, προέλεγε κάποια πράγματα τά ὅποια ὕστερα από χρόνια γίνονταν πραγματικότητα καί τότε θυμοῦνταν τά λόγια της.

Ἀρκετό καιρό πρίν από τόν θάνατό της εἶχε κάτι προαισθανθῆ καί γι' αὐτό εἶχε περάσει από τό σοῖ της να τούς χαιρετήση. «Φεύγω, ἐγώ θά φύγω θά πάω να ἀνταμῶσω τήν γιαγιά μας, τί θέλετε να τῆς πῶ;».

Μία ἑβδομάδα πρίν πάη για τό Νοσοκομεῖο στήν Ἀθήνα, πήγε στήν ἀδελφή της τήν Ἀθηνᾶ πού ἐργαζόταν στίς ἐλιές στό χωράφι, καί τῆς λέει ἡ Ἀθηνᾶ: «Γιατί ἔκανες τόσο κόπο καί ἦρθες ἐδῶ κάτω στό χωράφι;», καί τῆς ἀπαντάει: «Ἔ, πῶς να μήν ἔρθω να χαιρετήσω τήν ἀδερφή μου; Ἀθηνᾶ, για μένα πάει, τελείωσε τό πανηγύρι, σέ μία βδομάδα θά πεθάνω».

Ὅταν ἕνα από τά παιδιά της ἦταν μικρό, εἶχε περάσει από τό χωριό ἕνας Δεσπότης. Στό σπίτι ἐκεῖ πού ἔτρωγαν καί τό παιδάκι πιά πέρα ἔπαιζε, σηκώνεται καί λέγει σέ ἕνα συγγενῆ της: «Ἄχ, βρέ Σταῦρε, να μοῦ ἔδινε καί ἐμένα ὁ Θεός ἕνα από τά παιδιά

μου νά γίνη άνθρωπος δικός του, αφιερωμένος στην Έκκλησία».

Ἡ ἐπιθυμία της καί ἡ εὐχή της ἔγιναν πραγματικότητα. Ὑστερα ἀπό χρόνια τό παιδί της αὐτό ἐπέλεξε τήν μοναχική ζωή.

Σέ κάποιο συγγενῆ της μία φορά εἶχε πεῖ: «Ὅταν βγῆς στήν σύνταξη θά χωρίσεις», καί πράγματι χώρισε καί ἔλεγε μέ θαυμασμό ὅτι εἶχε χάρισμα ἢ Βάγια.

Σ' ἓνα ἀπό τά παιδιά της πού τήν εἶχε πικράνει πολύ, ἐπειδή καί πολύ τό ἀγαποῦσε, ἐπάνω στόν πόνο της τοῦ εἶχε πεῖ: «Δέν θέλω νά βγάλῃς τό ὄνομά μου καί οὔτε τό ὄνομα Βάγια νά ἀκούσης».

Πράγματι αὐτός στήν κόρη του δέν ἔδωσε τό ὄνομα τῆς μάννας του ἀλλά καί ὅταν ἦταν καλεσμένος στά βαφτίσια τῆς κόρης τοῦ ἀδελφοῦ του ξαφνικά μέσα στήν Έκκλησία, ὅταν ἄρχισε τό μυστήριο, ὁ γυιός του κάτι ἔπαθε σάν πυρετό, σάν ριγος, τόν ἔβγαλαν ἔξω καί τόν πῆγαν στόν γιατρό. Ὅταν γύρισε, τό μυστήριο εἶχε τελειώσει καί δέν εἶχε ἀκούσει τό ὄνομα Βάγια πού ἔδωσαν στό κοριτσάκι. Καί τότε θυμήθηκε τήν πρόρρηση τῆς μάννας του.

Ὁ Θεός νά ἀναπαύσῃ τήν ψυχή τῆς πολύπαθης Βάγιας στήν βασιλεία Του, χαρίζοντάς της ἀντί τῶν προσκαίρων θλίψεων πού ὑπέμεινε τήν αἰώνιον ζωήν. Ἀμήν.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: *Ιερόν Ησυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος»*, Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς)

(Πηγή ἡλ. κειμένου: enromiosini.gr)